

واگذاری مرجعیت کنوانسیون تنوع زیستی

رئیس سازمان حفاظت محیط زیست از تصویب واگذاری مرجعیت کنوانسیون تنوع زیستی به سازمان حفاظت محیط زیست در هیئت دولت خبر داد. **به گزارش ایسنا**، شینا انصاری با انتشار پستی در صفحه شخصی خود در شبکه پیام رسان ایکس نوشت: «در جلسه دیروز دولت، مرجعیت کنوانسیون تنوع زیستی به سازمان حفاظت محیط زیست واگذار شد.» اوایل اردیبهشت ماه جاری در شورای عالی محیط زیست با حضور مسعود پزشکیان، رئیس جمهوری تصمیم گرفته شد نام مرجعیت ملی کنوانسیون تنوع زیستی از وزارت جهاد کشاورزی به سازمان حفاظت محیط زیست منتقل شود. این اقدام پس از این انجام شد که طی شش سال گذشته مرجعیت این کنوانسیون به وزارت جهاد کشاورزی واگذار شده بود. «سال ۹۷ براساس مصوبه دولت وقت، مرجعیت کنوانسیون تنوع زیستی به وزارت جهاد کشاورزی منتقل شده بود. این مصوبه به ماده ۱۱ پروتکل ایمنی زیستی استناد می کرد که یکی از پروتکل های ذیل کنوانسیون تنوع زیستی است و براساس آن مرجعیت کنوانسیون ایمنی زیستی، وزارت جهاد کشاورزی بود.

حکم متهمان قتل دانشجوی دانشگاه تهران

وکیل اولیای دم پرونده قتل دانشجوی دانشگاه تهران، از مجازات اعدام برای متهم ردیف اول و ۲۵ سال حبس برای متهم ردیف دوم خبر داد. **به گزارش مهر**، حمیدرضا حاجی اسفندیاری درباره آخرین وضعیت این پرونده توضیح داد و گفت: «قضات شعبه پنجم دادگاه کیفری یک تهران پس از رسیدگی به پرونده کیفری قاتلان امیرمحمد خالقی، متهم ردیف اول را به جرم قتل به مجازات اعدام و متهم ردیف دوم را به اتهام معاونت در قتل و سرقت به عتف به ۲۵ سال حبس محکوم کرده اند. هر دو متهم به اتهام دیگر با عنوان سرقت مقرون به آزار به ۱۵ سال حبس تعزیری و شلاق نیز محکوم شدند. پس از اعتراض متهمان و وکلایشان، پرونده جهت رسیدگی مجدد به دیوان عالی ارسال شد. با این حال، قضات شعبه هفدهم دیوان عالی پس از بررسی، رأی صادره از سوی دادگاه کیفری یک را تأیید کردند.»

واکنش دو سازمان به بازداشت پرستاران

وزارت بهداشت و سازمان نظام پرستاری به بازداشت پرستاران بیمارستانی در کرج به دلیل فرار یک زندانی واکنش نشان دادند. **به گزارش ایلنا**، عباس عبادی، معاون پرستاری وزارت بهداشت درخصوص بازداشت پرستاران بیمارستانی در کرج به دلیل فرار یک زندانی توضیح داد: «در حال حاضر با پیگیری رئیس دانشگاه این پرستاران با قید وثیقه آزاد شدند. از بر خورد ضابطین قضایی که با این همکاران داشتند، گلایه مند هستیم و دانشگاه و وزارت بهداشت در حال پیگیری این موضوع اند.» احمد نجاتیان، رئیس سازمان نظام پرستاری کشور هم در پاسخ به این سوال که چرا تاکنون واکنشی از سوی سازمان نظام پرستاری نسبت به این ماجرا صورت نگرفته است؟ گفت: «همه واکنش های سازمان نظام پرستاری لزوماً رسانه ای نمی شود. انتظار می رود امری را که رسانه خواهد پررنگش کند، به خصوص اگر موضوعات قضایی است، باید مقداری با احتیاط تر برخورد کنیم.»

جنگ آمپول های لاغری

بررسی اقبال گسترده به داروهای کاهش وزن و تاثیرات اخلاقی، پزشکی و اجتماعی آنها

فرزانه بیات

خبرنگار اجتماعی

«آن قدر وزن کم کردم که شوهرم فکر کرد سرطان گرفته ام.» این عنوان یکی از صدها گزارشی است که در دو سال اخیر درباره داروهای لاغری مثل اوزمپیک، مانجارو، وگووی و... در رسانه های انگلیسی زبان منتشر شده. تب تزریق آمپول های لاغری چندماه است که به ایران هم رسیده و از ۱۰ تا ۵۰ میلیون تومان فروخته می شوند. سازمان غذا و دارو و پلیس فتای ایران بارها اعلام کرده اند که این داروها مجوز ندارند و درباره عواقب آنها هشدار می دهند.

در هفته های گذشته اما منابع خارجی هم درباره عواقب روحی و جسمی این داروها هشدار داده اند؛ داروهایی که مصرف شان با تبلیغات گسترده رسانه های جریان اصلی هر روز بیشتر می شود و مخاطب اصلی شان هم زنان اند؛ زنانی که برای داشتن بدنی لاغرتر و «استاندارد» تر، تن به تزریق این داروها می دهند و برای عده ای از آنها مثل «کلر» - وزن ۵۰ ساله اهل برکشایر بریتانیا که یواشکی از همسرش این آمپول ها را تزریق می کند - همراه با داغ ننگ است.

همزمان با انتشار ضررهای این داروهای لاغری، هر چند وقت یکبار نتایج پژوهش هایی درباره فواید این داروها منتشر می شود که خیال مصرف کنندگان شان را راحت کند. مثل نتایج یک پژوهش تازه که چندروز پیش منتشر شده و می گوید، داروهای GLP-1 مانند اوزمپیک (Ozempic) و وگووی (Wegovy) نه تنها در مدیریت دیابت و کاهش وزن مؤثرند، بلکه با مجموعه ای از فواید دیگر هم مرتبط شده اند؛ از کاهش خطر زوال عقل گرفته تا کمک به درمان اعتیاد. این پژوهش می گوید، این داروها می توانند خطر ابتلا به سرطان های مرتبط با چاقی را به طور قابل توجهی کاهش دهند و حتی از جراحی کاهش وزن نیز مؤثرترند.

اما معمولاً رسانه های جریان اصلی، از ضررهای این داروها - چه از نظر سلامتی و چه از نظر فرهنگی - کمتر حرف می زنند؛ از ضررهایی مانند حالت تهوع مداوم و مشکلات گوارشی که بسیاری از مصرف کنندگان این داروهای لاغری گزارش داده اند تا بازتولید فرهنگ استانداردهای زیبایی که معمولاً بدن زن ها را نشانه می گیرد. در مطالعه گسترده ای که سال پیش منتشر شد و بر خطرات جدی اما کمتر مورد توجه درباره این داروها تاکید می کند، نوشته شده که این خطرات عمدتاً به دستگاه گوارش مربوط می شوند و شامل حالت تهوع، استفراغ، درد معده، سوزش سرد دل و گاستروپارزی (فلج معده) هستند. فراتر از سیستم گوارشی، افرادی که داروهای GLP-1 مصرف کرده اند، در مقایسه با افرادی که داروهای دیگری برای کنترل قند خون مصرف می کردند، بیشتر در معرض ابتلا به مشکلات استخوان ها و مفاصل مانند آرتريت و تاندونیت قرار داشته اند.

هر چند در همین یک سال اخیر، دیدگاه های فعالان حقوق زنان درباره استفاده از آمپول های لاغری به طور گسترده ای مورد بحث قرار گرفته اما همه آنها با وجود تمام مبارزات رادیکال برای نگاه مثبت به بدن زنانه، با یکدیگر هم نظر نیستند. عده ای از آن ها از بعضی دیدگاه ها که استانداردهای زیبایی سنتی را بازتولید می کنند، نگرانند و عده ای دیگر بر حق انتخاب فردی در مدیریت سلامت شخصی تاکید می کنند.

آمپول های یواشکی

«نتایج چشمگیر داروهای لاغری اغلب همراه با داغ ننگ اند؛ انگار که اگر کسی فقط به اراده، رژیم و ورزش اکتفا نکند، دارد «قلب» می کند. آیا به همین خاطر است که بسیاری حتی به نزدیک ترین آدم های زندگی شان هم چیزی نمی گویند؟» این سوالی است که یکی از گزارشگران روزنامه گاردین به تازگی در گزارشی از مخاطبانش پرسیده و داستان بعضی از زنانی که این داروهای لاغری را تزریق می کنند، روایت کرده است: «کلر»، زن ۵۰ ساله ای اهل برکشایر هر جمعه شب، صبر می کند تا همسر و پسرش به رختخواب بروند. وقتی مطمئن شد خانه در سکوت فرو رفته، پاورچین پاورچین به سمت گاراژ خانه و یک قوطی فلزی پنهان در گوشه ای از این گاراژ می رود. آنجا سرد است، اما او با این سردی مشکلی ندارد. چون همین قدر هوای سرد مورد نیاز داروی اوست. درون آن قوطی، ویال یکی از داروهای GLP-1 برای کاهش وزن نگهداری می شود که باید در دمای حدود ۸ درجه سانتی گراد باقی بماند. کلر چندماه است که این دارو را بدون اطلاع خانواده اش مصرف می کند: «تابستون سخت تر می توانستم این کار و پنهان کنم.»

در حالی که محبوبیت داروهای کاهش وزن رو به افزایش است، افراد مشهوری که ظاهری به طرز چشمگیری متفاوت از قبل شان دارند، در فرش قرمزها یا برنامه های تلویزیونی ظاهر می شوند. اما حالا که این داروها ارزان تر و در دسترس تر شده اند، افراد عادی هم کم کم از جلوی چشم ها ناپدید می شوند؛ یعنی وزن کم می کنند، اما پنهانی. خیلی ها مثل «کلر»، تصمیم گرفته اند این موضوع را حتی از نزدیک ترین اعضای خانواده و دوستان شان هم مخفی نگه دارند.

در شبکه های اجتماعی، پست هایی درباره تجربه تزریق داروهای لاغری منتشر می شوند اما همه چیز در خفا انجام می شود. در گروه های ردیت (Reddit)، کسانی که به صورت مخفی این دارو را استفاده می کنند، نکاتی را درباره محل مخفی کردن دارو برای خنک نگه داشتن و جلوگیری از کشف شدن آن ها به اشتراک می گذارند؛ داخل جعبه ریمل در یخچال آرایشی، داخل سردکن شراب، پشت کشویا در بطری نوشیدنی پروتئینی که می داند هیچ کس دیگر سراغش نمی رود. همچنین دروغ هایی را که گفته اند، به اشتراک می گذارند: از «شروع تمرینات ورزشی جدید» گرفته تا «دل زدگی از دسر». آنها همچنین درباره چالش هایی که از مخفی کردن کاهش وزن از اطرافیان شان پدید آمده، صحبت می کنند. یکی از کاربران نیک تاک اعتراف کرده: «شوهرم فکر کرده بود سرطان دارم.»

چرا این همه مخفی کاری؟

گزارشگر گاردین در ادامه این گزارش پرسیده، چرا مردم دوست دارند مصرف این داروها را پنهان کنند؟ چرا چنین چیزی که ظاهراً کم اهمیت است، باید این قدر محرمانه بماند؟ او با چند نفر از این کاربران مخفی کار به طور ناشناس گفت و گو کرده تا دلیل انتخاب آن ها برای سکوت شان روشن شود.

«کلر» می گوید، چند سال پیش متوجه شد که اضافه وزن، حرکت کردن را برایش سخت کرده. وقتی تصمیم گرفت تزریق GLP-1 را آغاز کند، فقط به چند دوست نزدیک اش گفت، اما به همسرش نه: «نه از واکنش اش می ترسیدم، نه چیزی، فقط وقتی بای تصمیم گیری های شخصی وسط باشه، آدم بسیار درون گرایی ام و این یکی واقعاً برام عمیق بود.»

او دارو را از داروخانه ای آنلاین تهیه کرده بود. در هفته های اول، همان قوطی در گاراژ کافی بود، اما بعد پنهان کردن دارو سخت شد؛ چون عمده آشپزی خانه را همسرش انجام می داد: «از نیمه نوامبر به بعد احساس گرسنگی نکردم، پس وقتی او غذای معمول را آماده می کرد، نمی توانستم مثل قبل بخورم. اولش می گفتم امشب اشتها ندارم و او مقدار غذایم را کمتر کرد. اما باز هم نصف همون غذای کم حجم تر رو باقی می داشتم.» در نهایت شوهرش متوجه شد. «گفت: نمی فهمم چی کار می کنی، انگار داری خودتو مجبور می کنی کمتر بخوری. دیگه نمی شد انکار کرد.» پس او حقیقت را گفت. «گفتم: خب، حالا که پرسیدی، حدود یک ماه و نیمه دارم داروی کاهش وزن مصرف می کنم.» همسرش واکنش خوبی داشت و گفته بود: «آها، خب حالا منطقی شد. چرا زودتر نگفتی؟»

«الیزا»، زن ۵۰ ساله دیگری است که گاردین با او مصاحبه کرده؛ او هفت ماه است از این داروها استفاده می کند. سال های سختی را پشت سر گذاشته، مرگ مادر و برادرش، همچنین دوران پساقاعدگی باعث اضافه وزن بیشترش شده. او فقط به یکی از دوستانش، که خودش هم دارو را مصرف می کند، این موضوع را گفته و هیچ کدام از آن ها به شوهران شان چیزی نگفته اند.

«میرا»، زن ۵۵ ساله اهل کاتسولدر، از اکتبر سال پیش تزریق این آمپول ها را شروع کرده و به هیچ کس نگفته. او حالا ۱۰ کیلو وزن کم کرده. خودش می گوید: «الان دیگه نمی توانم حقیقت رو بگم، خیلی دیر شده.»

«کامرون»، مرد ۵۸ ساله ای از لندن هم تصمیم گرفت به نزدیک ترین دوستان و والدینش چیزی نگوید: «هنوزم نظر پدر و مادرم برام مهمه. می ترسم بگن خطرناکه.»

«پائولو»، مردی که در ۳۰ سالگی در حوزه مد کار می کند، از شش ماه پیش یکی از این آمپول ها را مصرف کرده و تصمیم گرفته از اول همه جا این موضوع را علنی کند: «می خوام خودم زودتر بگم قبل از اینکه کسی حرف بدی بزنه.» اما حتی او هم واکنش های منفی داشته: «یکی از دوستانم دیگه بهام صحبت نکرد چون گفت از اینکه دارم مصرف می کنم ناامید شده.»

تناقض اجتماعی بزرگ

تفکر رایج این است که کاهش وزن باید سخت باشد؛ ورزش، رژیم غذایی و اراده زیاد. گزارشگر گاردین می نویسد، این تلاش ها ستودنی اند و استفاده از دارو، برعکس، به چشم میان بُر و حتی «تنبلی» دیده می شود. شاید برای همین خیلی ها مصرف دارو را پنهان می کنند. انگار استفاده از دارو نشانه ضعف است. بعضی ها نه از مصرف دارو، بلکه از چاقی خودشان شرم دارند. «الیزا» می گوید: «من از چاقی بودن خجالت می کشم، نه از دارو. چون فرهنگ ما طوریه که اگه مثل ناتومی کمپبل نباشی، انگار آدم بدی هستی.»

«پائولو» می گوید، جامعه از آدم های چاقی انتظار رنج کشیدن دارد. «باید بری باشگاه، عرق بریزی، گریه کنی تا وزن کم شه. انگار باید مجازات بشی.» «جولیا مولر»، پژوهشگر دانشگاه کمبریج،

